

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter ⁽¹⁾, i dess lydelse vid tiden för händelserna i målet, genom att anta förordning nr 783/98 trots att förslaget till denna författning inte anmälts till kommissionen,
- förplikta Republiken Portugal att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Artikel 2 i Regulamento da Navegação em Albufeiras (förordning nr 783/98 av den 19 september 1998) innehåller tekniska föreskrifter i den mening som avses i gemenskapslagstiftningen. Det är nämligen fråga om en administrativ föreskrift antagen av Republiken Portugals regering, vilken är tvingande de jure och i vilken det uppställs krav avseende tekniska egenskaper (dimensioner och maskinstyrka) som fritidsbåtar måste uppfylla för att få användas i Portugal för nöjestråfik på allmänna dammar och sjöar som är tillgängliga för allmänheten och är belägna på portugisiskt territorium. Dammarna i floden Douro utgör det enda undantaget härifrån. Det står således klart att artikeln är tillämplig i Portugal eller åtminstone i en stor del av denna stat. Republiken Portugal borde därför i enlighet med artikel 8.1 i direktiv 98/34 ha anmält det lagstiftningsförslag som den portugisiska regeringen antog såsom förordning nr 783/98 till kommissionen.

⁽¹⁾ EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

Talan mot Konungariket Sverige väckt den 26 november 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-501/03)

(2004/C 21/48)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 26 november 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Sverige. Sökanden företräds av W. Wils och K. Simonsson, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Kommissionen yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG ⁽¹⁾ av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 91/440/EEG ⁽²⁾ om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/13/EG ⁽³⁾ av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 95/18/EG ⁽⁴⁾ om tillstånd för järnvägsföretag och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG ⁽⁵⁾ av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktiven eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om detta, och
2. besluta att Sverige skall ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktiven löpte ut den 15 mars 2003.

⁽¹⁾ EGT L 75, 15.3.2001, s. 1.

⁽²⁾ Av den 29 juli 1991 (EGT specialutgåva 1994, 7/Vol. 4, s. 45).

⁽³⁾ EGT L 75, 15.3.2001, s. 26.

⁽⁴⁾ Av den 19 juni 1995 (EGT L 143, 27.6.1995, s. 70).

⁽⁵⁾ EGT L 75, 15.3.2001, s. 29.

Talan mot Konungariket Spanien väckt den 27 november 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-503/03)

(2004/C 21/49)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 27 november 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Spanien. Sökanden företräds av Carmel O'Reilly och Luis Escobar Guerrero, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 1, 2, 3 och 6 i rådets direktiv 64/221/EEG av den 25 februari 1964 om samordningen av särskilda åtgärder som gäller utländska medborgares rörlighet och bosättning och som är berättigade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa⁽¹⁾, genom att inte bevilja visering och tillstånd till inresa till spanskt territorium för två medborgare i tredje land som är medlemmar av unionsmedborgares familjer av den enda anledningen att de är upptagna på den ifrågasvarande statens spärllista enligt Schengens informationssystem och genom att inte tillräckligt motivera dessa beslut, och
- 2) förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den rättsakt som är tillämplig i frågor rörande rätten till inresa och vistelse för rättighetsinnehavare enligt gemenskapsrätten (unionsmedborgare samt medborgare i tredje land som tillhör en unionsmedborgares familj) är direktiv 64/221/EEG. Det är enligt detta direktiv inte tillåtet att föra in en sådan rättighetsinnehavare på en sådan lista över utlänningar som inte äger rätt att resa in till en stat som avses i artikel 96 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet då detta i princip får till följd att samtliga medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket blir skyldiga att vägra den berörda personen tillstånd att resa in till deras respektive territorium.

En unionsmedborgare, eller en tredjelandsmedborgare som är medlem av en gemenskapsmedborgares familj, kan vägras inresa till en medlemsstats territorium av hänsyn till den allmänna ordningen endast om den berörde utgör ett aktuellt, verkligt och tillräckligt allvarligt hot mot ett grundläggande samhällsintresse. Begreppet hot mot den allmänna ordningen enligt den traditionella gemenskapsrätten (direktiv 64/221/EEG) är inte identiskt med motsvarande begrepp i artikel 96.2 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet. Det förhållandet att en person upptagits på en medlemsstats, i förevarande fall Tysklands, spärllista enligt Schengens informationssystem kan inte i sig utgöra tillräcklig grund för att det skall anses föreligga ett verkligt och allvarligt hot mot den allmänna ordningen, när man som i förevarande fall saknar kännedom om skälen till att vederbörande har upptagits på spärllistan och när personen i fråga är lagligen bosatt på en medlemsstats territorium, vilket tyder på att det inte föreligger något sådant hot.

De spanska myndigheterna har åsidosatt sina förpliktelser enligt direktiv 64/221/EEG, eftersom de, efter att ha konstaterat att de berörda personerna var upptagna i en spärllista enligt Schengens informationssystem och att de var rättighetsinnehavare enligt gemenskapsrätten, automatiskt och utan någon individuell bedömning beslutade att vägra vederbörande tillstånd till inresa till spanskt territorium eller att avslå ansökan om visering samt underlät att vidta de nödvändiga efterforskningarna för att förvissa sig om att upptagandet på spärllistan även var motiverat utifrån de krav som gäller enligt gemenskapsrätten.

⁽¹⁾ EGT P 56, 4.4.1964, s. 850.

Talan väckt den 27 november 2003 mot Republiken Frankrike av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-504/03)

(2004/C 21/50)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 27 november 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av J.-P. Képpenne och V. Di Bucci, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 fjärde stycket EG och artiklarna 2 och 3 i kommissionens beslut 2003/599/EG av den 13 november 2002 om det stöd som Frankrike beviljat företaget Bull (delgivet med nr K(2002) 4366)⁽¹⁾ genom att inte i enlighet med nämnda beslut inom den föreskrivna fristen vidta de åtgärder som erfordras för att säkerställa att företaget Bull återbetalar likviditetstillskottet jämte ränta,
2. förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Republiken Frankrike har inte vidtagit några åtgärder för att efterkomma beslutet av den 13 november 2002 och har inte inom fristen föreslagit några alternativa åtgärder för kommissionen.